

faa ringe en aarlig Indtægt for Kommunerne, og jeg tror, at de fleste Jordbrugere — mange ialt Fald — ville se med mildere Bine paa denne Bestemmelse, naar de vide, at deraf følger en Lettelse i den aarlige Skattebyrde. Af samme Grund har jeg tilladt mig at foreslaa, at Bøderne for Overtrædelsen af denne Bestemmelse om Jagttegn skulle tilfalde for den ene Halvdels Vedkommende Kommunkassen, for den andens Angiveren. Den ærede Ordfører sagde, hvilket glædede mig, at han tvivlede ikke paa, at en saadan Bestemmelse som den af mig foreslaede vilde være gavnlig for Jagten — og det er jo et meget væsentligt Moment, naar man forhandler om en Jagtlov — men, sagde han, den vil ingen praktisk Betydning faae, uden man har et Gensdarmeri, og det kunde naturligtvis ikke falde Noget ind at forlange et Gensdarmeri oprettet for at kontrollere Jagttegn. Nei, det er ganske vist, men naar vi gaa den Vej som af mig foreslaet, at gjøre Kommunerne interesserede i Sagen, saa behøves der heller ikke en saadan Kontrol af Politi. Kontrollen vil meget vel blive udøvet af Kommunerne. En Mand, der har løst Jagttegn, veed godt, hvem der ellers i Kommunen har løst Jagttegn, og hvem ikke, og i det Hele taget vide jo Alle i Kommunen indbyrdes, hvem der har løst Tegn; det vil blive en altfor bekjendt Ting til, at der skulde behøves en særlig Kontrol fra Politiets Side. Der behøves ikke Andet end en simpel Anmeldelse til Politiet: „N. N. gaar paa Jagt uden at have løst Jagttegn.“ Jeg tror derfor ikke, man kan fratjende Forslaget al praktisk Betydning, fordi man ikke har et Gensdarmeri — tværtimod, denne Foranstaltning vil kontrollere sig selv.

Naar jeg endvidere har tilladt mig at foreslaa Afskaffelsen af Søndagsjagten, saa er det, som det høie Thing vil se af mine faa Bemærkninger i Betænkningen, ikke Meningen, at jeg kunde ønske begge Forslag vedtagne; men naar man vil tale om nye og mere gennemgribende Foranstaltninger, saa har jeg ment at burde tage dette op med, idet jeg tror, at en gennemgribende Foranstaltning enten i Retning af at indskrænke Retten til at udøve Jagt til dem, der have løst Jagttegn, eller i Retning af en Ophevelse af Retten til Jagt om Søndagen vilde være af ganske særegen Virkning. Søndagsjagt kan der jo siges Meget imod og meget Lidt for, undtagen at det kan være en Fornøielse for Enkelte — det indrømmer jeg den ærede Ordfører — men den har mange Skyggesider. For at nævne den vigtigste først vil jeg blot bringe i Grindring de mange Ulykkestilfælde, som

indtræffe for Mennesker. Vi høre jo hvert Dieblit, hvorledes der sker skadegjørende Handlinger ved uforstandig Omgang med Bøsser, navnlig af de unge Mennesker, der more sig med at gaa paa Jagt om Søndagen. Det er jo nu Stik og Brug, at enhver Karl, saa snart han er bleven 18 Aar gammel, saa vidt muligt skal have en Bøsse at manøvrere med, og man ser mange Ulykker deraf. Jeg vil blot som et enkelt Exempel nævne, at jeg havde det Tilfælde i Hjør i min Jurisdiktion, at en Gaardmands søn, som skulde ud paa Jagt om Søndagen, stod i Stuen og satte Fængslet paa og skød sin 8 Aars Søster ihjel paa Stedet af Uforstand. Den Slags Ulykker hører man mange af. Det er en Side af Sagen, som jeg anser for uheldig ved dette Søndagsjegeri. Idet jeg taler om skadegjørende Handlinger, vil jeg, skjøndt det just ikke vedkommer Søndagsjagten, dog nævne det egentlige Krybskyttereri som en Sag, der jo i de senere Aar har vakt megen Opmærksomhed, navnlig fordi Krybskytterne optræde ligefrem angribende. Det er jo ikke mange Uger eller Maanedes siden, at vi hørte om, hvorledes nogle Skovbetjente her i det nordlige Sjælland vare blevne mishandlede af Krybskytter. Det er Noget, vi høre meget jævnlig. Jeg kan kun beklage, at den ærede Ordfører, om hvem jeg vel tør sige med fuldkommen Korrekthed, at han er den største Sagteier her i Landet, ikke kunde støtte mig en lille Smule i den Henseende. Maa ske lever han i en meget fredelig og paradisk Tilstand med sine Krybskytter, det veed jeg ikke, men at Folk i alt Fald andre Steder ikke gjøre det, er en afgjort Sag. Dernæst komme vi til Søndagsjagten's jørgelige Følger for Bildtet. Det er ikke, fordi der bliver skudt saa meget Bildt, men det bliver skudt fordærvet. Det er et Slags Dyrplageri at anstøde Bildtet og derefter lade det æde af Rævene. Endelig kan man jo sige, at baade Krybskytter og Søndagsjegere respektere hverken Jagtloven eller Jagtretten. De fleste af dem have ingen Bde om, hvad de maa skyde eller ikke maa skyde, og bryde sig ikke om, hvor de gaa. De gaa saa længe et Sted, indtil de blive jagede bort. Det er desværre vist en Kjendsgjerning, at de fleste af de mindre Landbrugere ikke gide have den Ueilighed at anholde saadanne Mænd eller lade dem tiltale for ulovlig Jagt. Jeg tror nu heller ikke, at Bønderne eller overhovedet de, der have de mindre Jordbrug, just se med milde Bine til Søndagsjagten. Jeg tror snarere, at de ogsaa skjøde til den. Jeg tror snarere, at de ikke holde af, at deres Tjeneste-